

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

3r. Diumenge de Quaresma 2025 - Núm. 310

Esperança

Segueixo en aquest camí d'esperança, tot i que sovint sembla que res la pugui sostenir. Goso fer-me pelegrí d'esperança, quan tot sembla capgirar-se en contra. Avui, si el meu físic m'ho permet, em dispo a l'espai de pregària de genolls. De genolls davant un món malmès: genocidis, guerres, tractats de pau trencats, violència, ràbia acumulada, esperit de venjança... Em supera. M'ajudo d'un gest d'inclinació davant del món. Imagino que tinc davant el planeta nostre, que el puc sostenir entre les meves mans. A l'alçada del cor, les dispo de tal manera que em sembla que tinc el món entre mans, amb tot el significat que això pren. Dirigeixo tota la meva atenció a l'energia que es va generant quan al palmell d'una i altra mà. En l'imaginari del planeta enmig, em dispo a comunicar aquesta energia, a transmetre aquest alè d'esperança a cadascuna de les persones, dels éssers vius, dels elements de la natura, que hi habiten.

Enfoco la meva atenció en clau de pregària. M'adono dels que reben la sentència de “ja n’hi ha prou”, “no dones fruit”, “t’anularem”, “t’aniquilarem”, “et rebutgem”, “et repudiem”, “no ets productiu”, “no serveixes per a res”... Tan si el missatge va adreçat a un país sencer, a un treballador concret, a una empresa, a una iniciativa social, a un acte de solidaritat veïnal, a una situació de fragilitat humana...

Amb aquesta sensibilitat, llegeixo [Lc 13.1-9](#). Em pregunto què cal fer per cavar la terra? Amb quins fems puc adobar-la? Cerco la meva manera de cavar, de posar esperança per sostenir el món un temps més... En aquest “entre mans” m’animo a moure-les suaument, amb aquella voluntat de comunicar tendresa, amb la suavitat que necessita qui té l’aigua al coll i rep una severa sentència. Em trobo acaronent aquest planeta, sabent que “el lloc que trepitges és terra sagrada” (Ex 1, 5). Trobes l’esperança en el Senyor quan respon: “Jo sóc amb tu” (Ex 3, 12).

“Passi el que passi, el que passa és Déu. Aquesta és la nostra esperança. Més enllà de si van maldades o tenir el vent a favor. Passi el que passi, el que passa és Déu”.

“Pelegrins
d’esperança”

Amb el Parenostre d’avui, demano sentir que Déu és en cada realitat del meu planeta. Sentir que som molts que disposem les nostres mans en actitud de pregària sostenint aquest món.

